

ikke var tilstrækkelig eller rigtig oplyst i de af Embedsmændene afgivne Erklæringer, da fik Leilighed til at give nye Oplysninger, der mulig kunde have stor Indflydelse paa hans hele Fremtidsstilling. Det kan vist ikke nægtes, at, saalænge Bevillingsmyndigheden gives en saa stor Udstrækning, har vedkommende Embedsmand næsten en uimodstaelig Magt i sin Haand i de Erklæringer, som han afgiver til Regjeringen eller andre Autoriteter. Man har talt om, at denne Lov skulde skaffe en Næringsvei for Binkelskrivere. Jeg begriber virkelig ikke, hvorledes man kan sige det, og jeg veed ikke, hvorledes man skal betegne en Binkelskriver; det er i dette Forhold idetmindste et temmelig relativt Begreb. Naar der f. Ex. er afgivet en mindre rigtig Erklæring i Anledning af en Ansøgning, og den Mand, som har indgivet Ansøgningen, eller en Anden paa hans Begier kan bidrage til at oplyse de rette Forhold, idet en Embedsmand mulig sig selv ubevidst af Mangel paa virkelig localt Kendskab til Ansøgeren har givet en ugunstig Erklæring, der i høi Grad kunde svække Ansøgerens Grunde, hvilken af de To er man da berettiget til at betegne som den virkelige Binkelskriver? Jeg troer saaledes, at Benævnelsen Binkelskriver er i dette Forhold et saa relativt Begreb, at det slet ikke kan anvendes. Jeg kan saaledes ikke Andet end paa det Bedste anbefale Forslagets videre Fremme, og kan ingenlunde tiltræde den Mening, som blev udtalt af den ærede 3die Landsthingsmand for 1ste Kreds (Clausen), at Embedsmændene ikke ere Folkets Tjenere, og endnu mindre, at Præsterne ikke ere Menighedernes Tjenere, men Kirkens Tjenere; thi jeg veed sandelig ikke, hvad Kirken er uden Folket.

Drejer: Det gjør mig ondt, at jeg flere Gange skal handle mod den Beslutning, hvormed jeg kom her tilstede, ikke at tage Ordet; men jeg troer dog, inden Forhandlingerne sluttes, at burde endnu yttre et Par Ord med Hensyn til, hvad der er fremkommet fra den meget ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Andræ). Han har klart og tydeligt udtalt, at han var mod Loven i enhver Skikkelse, og det er altsaa naturligt, at han ikke

paa nogen Maade kan gaae ind paa de Grunde af hvilketsomhelst Slags, der maatte fremkomme fra dem, der ere af den modsatte Mening. Ved den Udtalelse alene, at han var mod Loven i enhver Skikkelse, vilde man jo have havt tilstrækkelig Kundskab om, hvad man ham fra havde at vente; men han har tilføjet blandt Andet en Paastand, som jeg dog troer, da den ikke skjøntes bevist, bør mødes med en anden Paastand. Det er nemlig den Paastand, han fremsatte, at Forslagets Forsvareres Opfattelse beroede paa en Misfjendelse af det rette Forhold mellem den udøvende Magt og de underordnede Autoriteter. Den modsatte Mening, hvortil jeg henhører mig, og som jeg troer under disse Omstændigheder at være berettiget til at stille derimod, er den, at den Maade, hvorpaa den meget ærede Landsthingsmand opfatter Forholdet, beroer paa en Misfjendelse af, hvad Befolkningen i det Hele har deels et Billighedstrav deels ligefrem et Retstrav paa. Naar jeg nævner Retstrav, sigter jeg derved til, hvad der under tidligere Forhandlinger specielt har været udhævet, at, forsaavidt Klager over Retstrænkelse angaaer, maae de Klagende indrømmes at have et fuldstændigt Retstrav paa at blive befjendte med de Erklæringer, der over saadanne Klager afgives. Til hvad den meget ærede Landsthingsmand sluttede med, nemlig at der nu var en yderligere stærk Grund til ikke at gaae ind paa Forslaget, idet nemlig den høitærede Justitsminister havde erklæret, at han endnu usorandret fastholder den Betragtning af Forslaget, som han tidligere havde havt, nemlig at Forslaget ikke var antageligt, og altsaa ikke kunde ventes at blive sanctioneret, hvis det skulde blive vedtaget af Rigsdagen — samt en yderligere Opfordring til ikke at lægge Mærke til den Omstændighed, at det vilde svække Repræsentationens Betydning, naar Repræsentationen efter forud at være vis paa, at hvad den vedtager ikke vil erholde Regjeringens Billigelse, dog vedtog dette — skal jeg blot bemærke, at dette jo vistnok i sin Almindelighed er ganske rigtigt; men at det dog tillige vel maa erindres, at hvis det bliver en almindelig Skik hos Repræsentationen, at den lader et Forslag falde